

Deel 1

I.

Het leek alsof iemand op het pakketje was gaan staan. Het bruine karton was gekreukeld en bij de randen ingedeukt. Het zat vol zwarte vegen. De letters waren nog maar nauwelijks leesbaar, alsof het pakketje ooit nat was geworden en daarna weer opgedroogd.

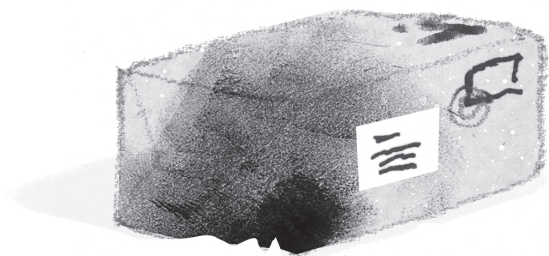
‘Ik ken echt niemand in Chixu... Chixulub was het toch?’ vroeg Mika’s moeder, terwijl ze in een la naar een schaar zocht.

‘Het klinkt een beetje Chinees. Chi-Xu-Lub,’ zei Mika’s vader. Hij stond tegen het aanrecht geleund met zijn armen over elkaar. ‘Chi-Xu-Lub,’ zei hij nog een keer, zo Chinees mogelijk.

Mika zat op haar knieën op een stoel aan de keukentafel en bestudeerde de stempels op het pakketje. ‘Ja,’ antwoordde ze. ‘Chixulub. Met een x. Het is bijna twee maanden geleden opgestuurd.’

Mika’s moeder liep zonder schaar terug naar de tafel en begon de tape op het pakketje met haar nagels los te pulken. Mika’s vader typte wat op zijn telefoon. ‘Chixulub,’ las hij toen voor. ‘Dorp in Niracatan, Zuid-Amerika. Hier staat het.’ Hij knikte naar het scherm. ‘550 inwoners. Midden in de jungle ligt het.’

‘Zuid-Amerika?’ zei Mika’s moeder verbaasd. ‘Ik ken niemand

in Zuid-Amerika. Alleen die au-pair van de overburen, maar die kwam uit Bolivia. Of Peru of zo.' Ze trok het laatste restje tape los en opende de doos.

In de doos zat een klein pakketje dat in krantenpapier gewikkeld was. Mika's moeder wikkeldde het papier los en haalde een smal, houten doosje tevoorschijn. Voorzichtig deed ze het open.

In het doosje zat een houten rietje. De ene helft van het rietje was rood geverfd. De andere helft van het rietje was blauw. Aan de rode kant van het rietje was een leren bandje bevestigd dat je als een ketting om je nek kon doen. Naast het rietje lag een briefje dat een paar keer was dubbelgevouwen.

'Goh,' zei Mika's moeder verrast, terwijl ze het rietje uit het doosje haalde en aan de anderen liet zien. 'Het is een soort primitief... juweel. Mooi hoor, op een bepaalde manier dan.'

'Ik vind het meer een stokje aan een touwtje,' zei Mika. 'Een beetje lelijk geverfd stokje.'

'Ja,' zei Mika's vader. 'Niet echt iets voor bij een avondjurk.'

Mika's moeder nam het briefje uit het doosje, vouwde het open en begon voor te lezen.

Lieve nicht Hanna,

Zoals je weet of misschien alweer vergeten bent, doe ik onderzoek in Niracatan. Ik stuur dit pakketje naar jou omdat je zo'n makkelijk adres hebt. Ik kende het nog uit mijn hoofd.

Mika's moeder keek op. 'Het komt van tante To,' zei ze. 'Die biologe! Van dat onderzoek naar die oervarens in de jungle! Goh, ik heb haar voor het laatst gezien toen ik zwanger was van jou, Mika. Dat is meer dan tien jaar geleden.'

'O ja,' zei Mika's vader. 'Toen was ze hier op bezoek. Ze zou toch met pensioen gaan?'

‘Dat dacht ik wel,’ zei Mika’s moeder. ‘Ik dacht dat ze in de buurt van die Amerikaanse universiteit zou gaan wonen. Maar blijkbaar is ze naar de jungle teruggegaan.’

‘Ik vond haar toen al wat wonderlijk,’ zei Mika’s vader. ‘Een beetje, niet helemaal... zoals anderen, zeg maar.’

‘Hoe gaat het verder?’ vroeg Mika en dus las Mika’s moeder door.

Het is een rietje van de Pokiyoki Indianen. Het is mij in vertrouwen gegeven om te bewaren en er vooral NIETS mee te doen. Omdat ik bang ben dat het rietje binnenkort ontvreemd zal worden door mensen die dit rietje niet in handen mogen krijgen, stuur ik het nu naar jullie (in haast). Als je het rietje op iemand richt,

Mika's moeder fronste haar wenkbrauwen. Ze keek op. 'Ik denk dat tante To wat verward is geworden,' zei ze. Ze haalde adem en las verder, langzaam en nadrukkelijk:

Als je het rietje op iemand richt, kun je met de rode kant ervan zijn of haar stem opzuigen. Blaas je daarna op de blauwe kant van het rietje, dan blaas je zijn of haar stem weer terug. Het is een machtig wapen dat niet in handen van de verkeerde mag vallen. Als ik het rietje zou kunnen vernietigen, zou ik het doen. Maar de oude geschriften zeggen: 'Wie het rietje vernietigt, wacht 'De Meest Eenzame Reis'. Daarmee bedoelen ze dat je doodgaat (denk ik).

'Hè, jakkes,' zei Mika's moeder, terwijl ze naar het rietje in haar hand keek.

'Toe maar,' zei Mika's vader. 'Die Pokiyoki hebben wel stoere praatjes.'

'Wat staat er nog meer?' vroeg Mika.

Mika's moeder las voor:

Niemand verwacht dat dit wapen bij jullie in Nederland is. Het lijkt me daar veilig. Doe er vooral niets mee! Ik kom het rietje ophalen wanneer dat kan.

Sorry dat ik het hierbij moet laten, maar de postbode komt eraan en het pakketje moet nog met hem mee. Anders duurt het weer twee weken.

Liefs van tante To, ook aan je man (zijn jullie nog steeds getrouwd?) en je kind. Heb je eigenlijk nog meer kinderen gekregen? Dan ook liefs aan hen.

2.

‘En jij hebt die tante nog nooit gezien?’ vroeg Danny.

Mika was bij haar buurjongen. Ze zat in zijn kamer op de grond met haar rug tegen het bed geleund. Danny zat tegenover haar en schroefde de afstandsbediening van zijn televisie open. Zijn walkietalkie had hij al open geschroefd en zijn op afstand bestuurbare auto ook.

‘Ik wist niet eens dat ik zo’n oudtante had,’ zei Mika. ‘Een oudtante in de jungle.’

‘Waar is dat rietje nu?’

‘Hoog boven op de boekenkast in de woonkamer. Zodat de tweeling er niet bij kan. Die tante wist niet eens van de tweeling, terwijl ze al bijna vier zijn.’

‘Waarom stuurt ze dat rietje naar jullie?’

Mika haalde haar schouders op. ‘Mijn ouders denken dat tante To een beetje gek is geworden. Ze is al vijfenzeventig.’

‘Ja,’ zei Danny. ‘Ja, dan heb je dat soms.’ Hij wipte de batterijen uit de afstandsbediening en legde ze netjes naast elkaar op de grond. ‘Mijn oma dacht ook weleens dat ik mijn vader was. Dan zei ze opeens ‘Ha Pietertje’ tegen mij.’

‘Maar tóch mag ik niet aan het rietje zuigen van mijn ouders. Voor de zekerheid,’ zei Mika. ‘En ze zijn bang dat ik het per ongeluk kapotmaak.’

‘Snap ik,’ zei Danny.

‘Ik niet,’ zei Mika. ‘De tweeling maakt alles kapot, maar ik toch niet? En als je een stem toch weer terug kan blazen...’

‘Tja,’ zei Danny. ‘Dat is wel waar.’

‘Lijkt me grappig,’ zei Mika, ‘als de juf opeens geen stem meer heeft. Hoeven we niks te doen op school.’

‘Niet de juf.’ Danny schudde zijn hoofd. ‘Die heeft zo’n lieve stem.’

‘Of je zus,’ zei Mika.

‘Mijn zus is niet zo erg, ja. Die praat toch te veel.’

Ze waren even stil.

‘Ze zit nu huiswerk te maken,’ zei Danny, ‘hiernaast,’ en hij wees met zijn duim richting haar kamer.

Het was wel even zoeken geweest, want het doosje met het rietje lag niet alleen hoog op de kast maar ook nog verstopt achter een stapel boeken.

De tweeling was boven aan het spelen met de oppas. Mika’s ouders waren nog aan het werk.

‘We hebben tot vijf uur,’ zei Mika, terwijl ze met het doosje in haar hand voorzichtig, voetje voor voetje, van de kast afklom. ‘Dan moet het rietje weer op zijn plek liggen.’

Ze sprong op de grond.

‘Kijken?’ vroeg Danny. Mika opende het doosje en liet het houten rietje zien. Danny pakte het roodblauwe rietje, kneep zijn

ene oog dicht en keek er met zijn andere oog doorheen. ‘Gewoon een houten rietje,’ zei hij. ‘Ik zie niks gek.’

Mika nam het rietje weer over en hing het om haar nek. Het doosje stopte ze in de achterzak van haar broek. Boven hoorden ze de tweeling heen en weer rennen. Ze schreeuwden ‘schip ahoy!’ of iets dat erop leek. De zwaardere stappen van de oppas holden erachteraan.

‘Waarom zuigen we de stemmen van de tweeling niet op?’ vroeg Danny. Hij wees naar boven. ‘Die maken pas echt lawaai.’

‘Dan weten mijn ouders meteen dat ik het rietje heb gepakt,’ zei Mika. ‘Dus dat kan niet.’ Ze liep naar de voordeur. Danny kwam snel achter haar aan. Ze stapten naar buiten en keken om zich heen. Er was niemand in de straat. Behoedzaam trok Mika de deur achter zich dicht.

Samen liepen ze naar het huis van Danny, twee huizen verder. Danny wurmde de sleutel uit zijn broekzak en deed de voordeur open. Op hun tenen liepen ze naar binnen.

‘Danny, ben jij dat?’ riep zijn moeder vanuit de keuken.

Ze stonden stil. Danny keek Mika aan en hield zijn vinger voor zijn mond.

‘Danny?’ riep zijn moeder weer.

Danny kneep zijn mond dicht.

‘DANNY! Ik weet dat jij dat bent! Geef antwoord!’

‘Ja!’ riep hij terug. ‘Ik ga even naar boven!’

‘Oké!’ riep ze terug. ‘Maar wel je rommel weer opruimen!’

Ze slopen naar boven en stopten voor de kamer van zijn zus. Op haar deur hing een briefje: ‘NIET storen’ stond er. ‘Vooral jij, DANNY, niet storen! Ondertekend: Jessica. PS NIET STOREN!’ Maar dat briefje hing er altijd.

Mika haalde het rietje van haar hals af en gaf het aan Danny.

‘Moet ik haar stem opzuigen?’ fluisterde hij verrast.

‘Ja, het is jouw zus,’ fluisterde Mika terug.

Hij fronste zijn wenkbrauwen. Toen gaf hij het rietje terug. ‘Het is jouw rietje,’ fluisterde hij.

Mika zuchtte. Ze pakte de klink van de deur. Heel zachtjes duwde ze hem naar beneden en deed de deur een klein stukje open. Ze gluurde naar binnen. Toen duwde ze de deur wijd open. ‘Hier is ze niet,’ zei ze teleurgesteld.

‘Hè?’ zei Danny. Hij dacht na. ‘O ja,’ zei hij toen. ‘Het is dinsdag. Dan heeft ze streetdance.’

‘Tot hoe laat?’ vroeg Mika.

‘Tot vijf uur.’

‘Jammer,’ zei Mika. ‘Echt jammer.’

‘Zullen we het rietje dan maar uitproberen op elkaar?’ vroeg Danny.

Mika keek naar het rietje. ‘Nee,’ zei ze toen en schudde haar hoofd. ‘Beter op je zus. Voor de zekerheid.’

3.

‘Joehoe!’ klonk het. ‘Hallowielowie!’ Mika’s moeder gooide haar aktetas in de gang en schopte haar hakschoenen uit. ‘Wat een dag,’ zei ze, terwijl ze de tweeling een kus op hun hoofd gaf. Ze plofte neer op de bank, naast Mika.

Mika keek op van haar stripboek. ‘Hoi mam.’

‘Ha Mika.’

‘Hallo Hanna,’ zei de oppas. Ze zat op haar hurken. Met een servetje veegde ze alle rijst en erwten op die de tweeling op de vloer had gemorst.

‘Ha Cindy!’ zei Mika’s moeder. ‘Hoe ging het? Hebben ze zich een beetje gedragen?’

‘Ze waren wel druk,’ zei de oppas terwijl ze opstond, ‘en ze luisterden niet altijd. Maar verder ging het wel, meestal. Ze hebben alleen...’

